

Список використаної літератури

1. Про внесення змін до Господарського процесуального кодексу України, Цивільного процесуального кодексу України, Кодексу адміністративного судочинства України та інших законодавчих актів: Закон України від 03 жовтня 2017 р. [Текст]// Відомості Верховної Ради. – 2017. – № 48 – Ст.436.
2. Цивільний процесуальний кодекс України [Електронний ресурс]: Закон України від 18.03.2004 № 1618-IV. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/1618-15>. – Назва з екрана.
3. Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України: Закон України від 15.04.2014 [Текст] // Відомості Верховної Ради. – 2014. – № 26. – Ст. 892.
4. Про здійснення правосуддя та кримінального провадження у зв'язку з проведенням антитерористичної операції: Закон України від 12.08.2014 [Текст] // Відомості Верховної Ради. – 2014. – № 39. – Ст.2009.
5. Про тимчасові заходи на період проведення антитерористичної операції: Закон України від 02.09.2014 р. [Текст]// Відомості Верховної Ради. – 2014. – № 44. – Ст. 2040.
6. Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 13 квітня 2014 р. «Про невідкладні заходи щодо подолання терористичної загрози і збереження територіальної цілісності України [Електронний ресурс] : Указ Президента України від 14.04.2014: за станом на 20.01.2018 р. – Режим доступу : <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/405/2014>.– Назва з екрана.
7. Про особливості державної політики із забезпечення державного суверенітету України над тимчасово окупованими територіями в Донецькій та Луганській областях [Електронний ресурс]: Закон України від 18.01.2018 р. (Закон не набрав законної сили). – Режим доступу: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=62638. – Назва з екрана.

М. М. Роїк

студ. III курсу

спеціальність «Право»

Науковий керівник: ст. викл. В. А. Завертнева-Ярошенко

МЕДИЧНА ПОСЛУГА

На сьогоднішній день сфера послуг охоплює різноманіття категорій, досить вагомою з яких являється саме медична сфера. В ч. 17 ст. 1 Закону України «Про захист прав споживачів» закріплено, що послуга – це діяльність виконавця з надання (передачі) споживачеві певного визначеного договором матеріального чи нематеріального блага, що здійснюється за індивідуальним замовленням споживача для задоволення його особистих потреб [1].

В ст. 49 Конституції України закріплено, що кожен має право на охорону здоров'я, медичну допомогу та медичне страхування,

у державних і комунальних закладах яка надається безоплатно [2]. Проте в закладах охорони здоров'я приватної власності або від осіб підприємців, які отримали ліцензію на виконання такого виду робіт, медичні послуги надаються відповідно до договору між виконавцем і замовником та оплачуються, відповідно до чого можна дійти висновку, що медичну послугу, як і її результат, можна оцінити. Особливістю такої послуги є те, що до виконання договору благо являється невід'ємним від виконавця послуги, а після виконання – від замовника.

Медична послуга також регулюється Законом України «Про державні фінансові гарантії медичного обслуговування населення», в ст. 8 якого закріплено, що договір про медичне обслуговування населення за програмою медичних гарантій укладається між закладом охорони здоров'я незалежно від форми власності чи фізичною особою – підприємцем. Істотні умови договору досить розширені: перелік та обсяг надання пацієнтам медичних послуг та лікарських засобів за програмою медичних гарантій; умови, порядок та строки оплати тарифу; фактична адреса надання медичних послуг; права та обов'язки сторін; строк дії договору; звітність надавачів медичних послуг; відповідальність сторін [3].

В Цивільному кодексі України послугі виділений окремий розділ (№ 63), в якому законодавець розкриває зміст поняття послуги, виконання договору про надання послуг, плата, строки та відшкодування шкоди [4]. Проте ми можемо віднести її не тільки до цивільної категорії а й до господарської, так як господарською діяльністю являється суспільно-корисна діяльність з надання послуг суб'єктом господарювання, в даному випадку комерційна діяльність, адже має місце цільова спрямованість на отримання прибутку.

В кодексі Республіки Казахстан «Про здоров'я народу і системі охорони здоров'я» закріплено поняття медична послуга як медична допомога, спрямована на збереження і відновлення здоров'я населення, а також полегшення важких проявів невиліковних захворювань [5].

В Законі Республіки Білорусь «Про охорону здоров'я» встановлено, що медична послуга – це медична допомога, спрямована на збереження, зміцнення і відновлення здоров'я пацієнта, що включає медичну профілактику, діагностику, лікування, медичну реабілітацію та протезування, здійснюваний медичними працівниками [6].

В федеральному законі Російської Федерації «Про основи охорони здоров'я громадян у Російській Федерації» медична послуга визначається як медичне втручання або комплекс медичних втручань, спрямованих на профілактику, діагностику та лікування захворювань, медичну реабілітацію [7].

Поняття медичної послуги не закріплено в законодавстві, проте можна дійти висновку, що медична послуга – це діяльність виконавця з надання медичної допомоги замовнику, яка спрямована на збереження, зміцнення і відновлення здоров'я населення, що здійснюється в закладах охорони здоров'я або особами-підприємцями, які отримали ліцензію на виконання такого виду робіт та регулюється договором та законом.

Згідно з вище вказаним, можна зазначити, що порівняно з іншими країнами, в нашому законодавстві не вистачає офіційного визначення медичної послуги. Досить вагомим є те, що послугу можна віднести як правову категорію до цивільної та господарчої. А відтак, і відповідальність за надання медичної послуги має бути різною: у контексті або цивільної категорії права, або господарчої. Крім того, правове регулювання надання медичної послуги і відповідальність за неї потребує більшої конкретності.

Список використаної літератури

1. Про захист прав споживачів [Електронний ресурс] : Закон України від 12.05.1991 із змін., внес. згідно із законами України : за станом на 10.06.2017. – Режим доступу : <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/1023-12>. – Назва з екрана.
2. Конституція України [Електронний ресурс]: Закон України від 28 червня 1996 із змін., внес. згідно із законами України : за станом на 30.09.2016. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/go/254к/96-вр>. – Назва з екрана.
3. Про державні фінансові гарантії медичного обслуговування населення [Електронний ресурс]: Закон України від 19.10.2017 із змін., внес. згідно із законами України : за станом на 19.10.2017. – Режим доступу: <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/2168-19>. – Назва з екрана.
4. Цивільний кодекс України [Електронний ресурс]: Закон України від 16.01. із змін., внес. згідно із законами України : за станом на 07.03.2018. – Режим доступу : <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/435-15>. – Назва з екрана.
5. Про здоров'я народу і систему охорони здоров'я [Електронний ресурс]: Закон Республіки Казахстан від 18.09.2009 із змін., внес. згідно із законами : за станом на 09.01.2018. – Режим доступу : http://online.zakon.kz/Document/?doc_id=30479065. – Назва з екрана.
6. Про охорону здоров'я [Електронний ресурс]: Закон Республіки Білорусь від 18.06.1993 із змін., внес. згідно із законами : за станом на

21.10.2016. – Режим доступу : <http://ncgb.by/index.php/2015-01-30-08-14-33/33-pravovaya-informaciya/413-zakon-zdravohr>. – Назва з екрана.

7. Про основи охорони здоров'я громадян у Російській Федерації [Електронний ресурс]: Закон Російської Федерації від 21.11.2011 із змін., внес. згідно із законами України : за станом на 07.03.2018. – Режим доступу : https://www.consultant.ru/document/cons_doc_LAW_121895/. – Назва з екрана.

Е. А. Сачаева

студ. I курсу

спеціальність «Право»

Научный руководитель: ст. преп. Е. М. Корнеева

НАСЛЕДОВАНИЕ ДЕСЦЕНДЕНТОВ ПО CORPUS JURIS CIVILIS

По утверждению известного романиста И. Б. Новицкого, наследованием по римскому праву назывался переход имущества от умершего лица к (одному или нескольким) другим лицам [1, с. 183].

Правила наследования были известны населению Римской Империи еще с периода действия Закона XII таблиц, который выделял наследование по завещанию и наследование по закону (применялось в случае если завещание данным лицом не оставлено, либо оно признано недействительным, либо наследник, назначенный в завещании, не принял наследства).

Характерной особенностью римского наследственного права являлся принцип недопустимости сочетания двух названных оснований (завещания и закона) при наследовании после одного и того же лица [1, с. 183].

С течением времени, смену Законам XI таблиц приходит Corpus Juris Civilis. Основной задачей Corpus Juris Civilis, а именно новелл 118 (543 г.) и 127 (548 г.), являлось упрощение ранее действующих правил наследования, построив систему наследования исключительно на кровном, когнатическом родстве [2, с. 503]. Новеллы Corpus Juris Civilis прямо отменяли ранее действовавшие законы о наследовании и устанавливали, что впредь когнаты имеют право на наследование без различия пола, степеней родства и т.д. В то же время указанные Новеллы устанавливают определенный порядок наследования родственников [3].

Благодаря Corpus Juris Civilis стало возможным в определенных случаях наследование родственниками на общем основании как по мужской, так и по женской линиям, а так же незаконнорожденными детьми после матери.